

Vakars.

Vakars - tas īpašais laiks, kad pārsvarā visa dzīvā radībiņa dodas gulēt.

Putniņi izdzied savas dziesmiņas, kas pa dienas darbiem iekrājušās un, nu sajūtot vakara elpu trallina cik spēj. Bet, kad paliek pavisam tumšs, putniņu dziesmiņas kļūst aizvien klusākas, aizvien mierīgākas. Viņi sabužina savas spalviņas, sakārto zaru ligzdiņu, un knābītus sakļāvuši tuvāk saviem bērniņiem, klusiņām aizver actiņas.

Kukainīši, kas ikdienas steigā to vien dara kā kaut kur steidzās, kaut ko nes, par kaut ko vienmēr rūpējas, vakaros savas rūpes liek pie malas. Tie ielien savas alās, sakārto savilktās zālītes stiebriņus un ieraušas savās gultiņās, izgāžot savas kājeles uz visām pusēm, lai atkal nākamajā dienā tām būtu spēka skriet.

Taču kāda namiņa logā, spīd svecītes liesmiņa, caur aizkara maliņu var redzēt - kā māmiņa liek gulēt bērniņu, viņa pasaciņu lasa un ik pa laikam smaida, tik silti kā saulītes siltākais stars, māmiņa nodzied dziesmiņu un noglauda bērniņa galviņu, tik viegli kā pavasara vēja pūsmiņa. Bet bērniņš tik viegli gulēt nedodas un māmiņu samīļot steidzas.

Katram uz šīs zemes ir savs veids, kā katrs vakaru un nakti sagaida, bet dienas lielākais brīnums - saulīte gulēt dodas īpašā veidā, ko saredzēt grūti.

Viņa savelk mākoņu matračus savā mākoņu gultiņā, pārsedzas ar mākoņu sedziņām, zem galvas tā paliek vislielāko mākonī sev par spilventiņu, aizdedzot rozā debess sveci tā lēnām laižas miedziņā, neaizmirstot apsegt savus stariņus, kas noguruši no ikdienas darbiņiem rātņi un paklausīgi aizmieg kā mazi saules bērniņi, blakus savai māmiņai – saulītei.

Un katram no mums nav noslēpums, ka pa nakti neguļ pūce, kas meklē ēst gan sev, gan saviem bērniņiem, kas dienas laikā tā nogulējuši, ka vēderiņi burkšķ no tā, ka gribas ēst. Tad nu pūčulēnu mamma un paps dodas meklēt saviem bērniņiem pa kādam našķim, lai pa dienu atkal var doties gulēt.

Katra dzīvā radībiņa guļ, kāds pa dienu, kāds pa nakti, bet ikvienam svarīgi pagulēt, kaut vai tāpēc, lai redzētu sapni par to, kā saulīte ieguļas mākoņu pilnā gultiņā.

Debess karalis.

Vai ziniet, kas notiek, kad visa dzīvā radībiņa aiziet gulēt? Vai ziniet, kas notiek, kad saulīte apsedzas ar mākoņu sedziņu un aizver acis?

Vai ziniet, kas notiek debesīs, mirklī, kad pūču mamma ar pūču papu dodas barības meklējumos?

Debess plašumus uzsāk sargāt debess karalis. Tam visai savāds vārds – Mēness.

Ik brīdi šis karalis izskatu maina, jo nakts ir viņa valdīšanas mirklis. Ir naktis, kad karalim tērps ir apaļi balts un ļoti spožs, bet ir naktis, kad debess valdnieks uzvelk tērpu, kas atgādina miežu graudiņa sēkliņu. Un ik pa laikam varam redzēt, kā debess karalis tērpus maina.

Bet, lai debess darbi ritētu mierīgāk, Mēnesim netrūkst palīgu. Viņa valstību palīdz nosargāt viņa spožie debess sargi, kas ir tik uzticami savam karalim, ka pa visu lielo debess māju viņi ir ik mirkli blakus savam karalim – Mēnesim. Un Mēness spožie sargi ir zvaigznes, tie ik vakaru aizdedzina savus spožos lukturus, lai debess māja spīdētu un karalis spētu redzēt, katru dzīvo radībiņu, kas gul, vai arī tos, kas dodas barības meklējumos.

Ik vakaru valdnieks Mēnesis savus spožos sargus pats izliek pa debess māju, jo tikai viņam ir zināma kārtība savu sargu vietai.

Aplūkojot no mājas loga var ieraudzīt spožos sargus stāvam, kā lāču mazuli, kuram astes galā spīd visspožākais sargs - viņa lukturis spīd visspožāk. Turklāt lāča mazulim zem muguras nostāties ir lielais lācis, kas sargā savu mazuli.

Un tā valdnieks Mēnesis ik vakaru saliek ikvienu no saviem sargiem, katrs sargā savu debess mājas stūrīti.

Ir reizes, kad mēs šos debess spožos sargus redzam labāk, ir reizes, kad redzam sliktāk, viss atkarīgs no sargu lukturīšiem, arī tie var izdzist mākoņu uzklātā miglā, kas ik pa laikam iepeld nakts mājas logos.

Bet ir reizes, kad miglas nav un tad debess māju sargā Spožais debess karalis – Mēness ar saviem spožajiem sargiem.

Ziemas modes skate.

Nav noslēpums, ka pēc rudens krāsainajām lapām seko, ziema. Un baltās Ziemas māmiņas lielā modes skate. Vispirms Ziemas māmiņa baltos mežģīņu tērpos ietērpj, savas lielās modes skates palīdzes – sniegpārslīņas. Ziemas māmiņas tērpi sniegpārslīņām ir īpaši krāšņi, ar sudraba diegiem darināti, mežģīnes tiek šūtas dažādos rakstos, bet visām tērpu krāsa viena – tik balta, tik koša, aplūkojot sniegpārslīņu saulītes gaismā pat acis žilbina sniegpārslīņu tērpu skaistā rota.

Kad sapostas sniegpārslīņas, tad Ziemas māmiņai darba daudz, viņas pārziņā ir zeme, kuru klāj vēl rudenīgās lapas, kurās uz ziemas miegu ieritinājies guļ ežuks. Viņas pārziņā ir koki, kas savu rudens rotu nometuši zemei, gaida Ziemas māmiņas balto un silto ziemas segu. Viņas pārziņā ir visi māju jumti, kas rudens lietū palikuši pavisam pelēki. Ziemas māmiņas pārziņā arī ir katra kustonīša ala, kas gaida balto sniega paladziņu, lai kustonīša mājoklis iegūtu jaunāku skatu.

Tad nu Ziemas māmiņa ķeras pie darba - ezīša guļvietu viņa pārsedz ar īpaši siltu un baltu sedziņu, jo ezītim ir lielais ziemas miegs. Kokiem Ziemas māmiņas uzšuj īpaši mežģīnēm bagātas sarmas jaciņas un uzliek sniega cepurītes uz koku galotnēm. Māju jumtiem Ziemas māmiņa dāvā īpaši pūkainus un žilbinošus baltus sniega matracīšus, kas apklāj māju jumtus un ļauj tiem izskatīties īpaši cildeniem un svarīgiem.

Katram mazā kustonīša mājoklim Ziemas māmiņa dāvā īpašo, balto sniega segas plīvuriņu, kuram cauri katrs mazais kustonītis spēj saskatīt savas mājeles īpaši skaisto Ziemas māmiņas dāvāto rotu.

Ziemas māmiņa rūpējas par visiem, pat pelēkajam meža garausim ir ticis īpašais Ziemas māmiņas baltais kažociņš, kuru garausis nopelnīja, lai būtu grūtāk pamanāms un ziemas salā lēkājot nesaltu ķepiņas.

Ziemas māmiņai ir arī kāds slepens draugs, kurš palīdz, lai šī īpašā ziemas rota nepazustu, līdz ar saulītes parādīšanos. Šis draugs nav tik viegli saredzams, cik sajūtams. Un tas ir Sala tētiņš, kurš uzpūšot savu auksto elpu, visu balto skaistumu atdzīvina un viss baltais tiek ietērpts vēl spožākā rotā.

Tā nu Ziemas māmiņa un Sala tētiņš visu pieskata, lai katram kustonītim, katrai dzīvai un nedzīvai radībiņai ir sava īpašā ziemas rota, paskaties apkārt Ziemas laikā, vai redzi, cik lielu darbu ir paveikusi Ziemas māmiņa un cik ļoti tas iepriecina katru mazo kustonīti, katru mazo radībiņu.

Un cik ļoti Sala tētiņš spēj iepriecināt ziemas laikā arī katru mazo cilvēk bērniņu, līdz vaigi un degungals kļūst sarkani no sala lielā darba. Un, ja vakaros ir īpaši kluss, apkārt var dzirdēt, kā Sala tētiņš strādā upes malā ar savu sala cirvīti kaļot upēs un ezeros ledus kārtas.

Paklausies, kas zina, varbūt arī Tu to sadzirdēsi.